

[Glensgård.]

eller ønskes i hvert fald ikke af socialdemokratiet. Et arbejderparti kan umuligt være imod indkomstskatten efter socialdemokratiets tankebaner. Dette er imidlertid ikke tilfældet for fremskridtspartiet. Arbejdsløsheden har sine vigtigste grundpiller i de store skattetryk og de svulmende offentlige udgifter. Under forudsætning af vismændenes skøn over arbejdsløsheden, nemlig 8 pct., vil kasseunderskuddet i dette finansår blive 11 mia. kr. Dette underskud vil i særdeles vidt omfang køre videre til næste finansår. Enhver kan vel forstå, at dette kun kan medføre stigende skatter, samt, som Nationalbankdirektør Hoffmeyer i Nyborg udtalte, et nyt statslån eller lignende beskæftigelsesfjendtlige foranstaltninger.

Vi vil derfor gerne gøre det helt klart for denne regering, at der ikke findes nogen mulighed for at bekæmpe arbejdsløsheden på lang sigt uden en kraftig nedsættelse af skattetrykket. Det kan man lige så godt lære først som sidst.

De svulmende offentlige udgifter er som nævnt en torpedo mod den fulde beskæftigelse, men i en nedgangstid ses de økonomiske sammenhænge i ansættelsesforholdene endnu tydeligere. Det offentlige er lønførende i en meget stor grad, i så stor en grad, at vi nu til morgen har et eksempel på, at mennesker, beskæftiget i samme sektor, har iværksat en strejke, som har til hensigt at give lønstigninger på 20 pct. Det offentlige har således været lønførende uden hensyn til, hvad man har gjort i den private sektor.

Jeg tror ikke, at den socialdemokratiske regering kan og vil tage fat om disse vigtige beskæftigelsesproblemer, fordi det kræver politisk mod. Det kræver nemlig mod til store offentlige besparelser, skattelettelser fra den 1. januar med en skattefri bundgrænse på 21.000 kr., et ansættelsesstop, byggestop i den offentlige sektor, en omkostningspause og meget mere, som jeg desværre ikke tror vil finde forståelse i denne forsamling af vanetænkere. Nej, de vil hellere tale om tilskud, momsforhøjelse og kontrolforanstaltninger.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Jeg burde nok, men jeg har besluttet ikke at ville modstå fristelsen til at komme med

en enkelt bemærkning til hr. Glensgård til indledning.

Vi er alle i stand til at finde, jeg havde nær sagt i enhver diskussion, et citat fra „Gruk“, som vi så kan udlægge efter for-godtbefindende, så det passer vældig godt ind i det, vi selv synes. Det er alle i stand til.

Der er én ting, jeg gerne vil sige til hr. Glensgård og hans parti, og det er, at jeg aldrig nogen sinde har mødt et parti eller repræsentanter for et parti med så ringe forståelse for den psykologiske sammenhæng i tilværelsen. Minsandten om man ikke går og tror, at man kan få lønmodtagere til at tage det alvorligt, når man kræver løntilbageholdenhed, samtidig med at man gør det til en dyd at manipulere med hundreder og atter hundreder af millioner, der fører til skattefrihed. Så længe man ikke har fattet, at de to ting går ikke på én gang, må man gøre sig klart, at man ingen indflydelse får, simpelt hen fordi lønmodtagerne ikke kan tage et sådant parti alvorligt.

Så vil jeg gerne sige, at jeg er enig med dem, der har sagt, at vores helt uacceptabelt store arbejdsløshed i det alt væsentlige skyldes den internationale konjunktursituation, at man derfor bør undgå at skabe uholdbare forventninger om, at vi i denne sal her ved isolerede beslutninger er i stand til i løbet af kort tid selv at fjerne arbejdsløsheden. Det er vi ikke.

Det, man derfor må forsøge på, er, synes jeg, to væsentlige ting. For det første så langt, som det nu er menneskeligt muligt, og det er ikke særlig langt desværre, at vurdere udsigterne for den internationale konjunktur. Ingen af os har brev på at vide, hvem der har ret, den ene lidt mere optimistiske, eller den anden lidt mindre optimistiske vurdering. Jeg har selv været medlem af en regering, der i 1969 var enig med bogstavelig talt alle internationale økonomer om, at den daværende lavkonjunktur ville løbe i hvert fald ind i det følgende år. Det gjorde den bare ikke. Der er tegn i dag på, at den internationale lavkonjunktur ligesom er ved at have nået bunden og er ved at vende. Det kan være, statsministeren får ret i sin vurdering, at den vender, sådan at vi kan mærke de gode følger af det i slutningen af dette år. Jeg hører til dem, der i min vurde-